

Falsk objektivitet¹

Det moderne gennem-kommercialiserede samfund saver den vederhæftige omgang med sandheden midt over med sin falske objektivitet, og kritikken af det er henvist til en eksistens godt gemt bag den sfære af bevågenhed, som lever ved det falske.

Hvis man vil forstå det, må man se at få "ontologien² i orden"! Det har en funktion og en værdi, der ikke er betinget af det, som kan kaldes falsk objektivitet. Det at have ontologien i orden er bare ekstremt voldsomt som fænomen, sammenligneligt.

Når man konfronterer de troende med det faktum, at de kun tror, så bliver de tit aggressive. Med deres sande subjektivitet insisterer de på troens genstand i det objektive. De forveksler deres eget behov for at tro med det, som de ser for sit indre øje, og holder sammen om det sete, med fortællingen om at det ikke bare er noget, som de bilder sig ind.

Troen med dens genstand i det ydre, dvs. objektiveret, er ekstremt ømskindet. Dens dårlige samvittighed er "viden". For med indrømmelsen af det kun at tro, erkendes det netop, at der ikke er tale om viden.

De troende forsøger at overbevise sig selv og hinanden om, at der er grund til at tro, hvad de gerne vil vide. Deres kollektive dårlige samvittighed gør, at de isolerer sig fra omverdenen via deres sammenhold.

De store verdensreligioner, monoteismen, de religiøse former for fundamentalisme og kronisk kulturkonservatisme står sammen med den helt store form for kollektiv dårlig samvittighed, [markedsfundamentalismen](#). Den kunstige intelligens kæmper som besat sammen med alverdens mere levende former for socialkonstruktivisme og de rene semantiske øvelser om at pleje sært

¹ De to grunddistinktioner, som strukturerer teksten, går på sand/falsk og objektiv/subjektiv. Selve teksten er eksistentielt ontologisk forankret, hvorfor den adskiller sig fra den kunstige intelligens og den form for italesættelse og social konstruktivisme, som den eksplicit orienterer sig imod.

² Ontologi betyder læren om det, der "er"!

afstumpede former for subjektivitet. Behovet for at tro på, at alt, hvad der er godt for et navngivent fællesskab af subjektive interesser, det er ikke bare godt for dette, men i det hele taget, dette behov er gigantisk. Efterspørgslen på at blive bekræftet i sin tro på, at egoismen er befordrende for det alment bedste, dvs. for at legitimere sin [kollektive individualisme](#), er gigantisk.

Individ samfund

Med udsagnet parkerer vi en del af vores selvrespekt i det ydre, hvor troens genstand kan anfægtes. I modsætning til maskinerne, der dybest set ikke kan ytre sig, manifesterer mennesket sig i det sociale med sit udsagn. Det at kommunikere er at være social og det sociale dyr, mennesket, kan ikke være til, eksistere, uden at manifestere sig i det ydre med sine ytringer. Selv tavsheden, det at tie, er at ytre sig! Det at tie er at lytte, og sproget selv lytter, når det tier. Det sker på en ekstremt talende måde, især der hvor det store tavse flertal af forbrugere larmer ved sin fraværende tale.

Sproget er der altid, som det der latent kan sige alt andet, end det der netop har manifesteret sig konkret i tid og rum som det eksplicitte udsagn.

Vi kender alle sammen lyden af englebasser, der banker mod døren, muren og vinduerne for at komme ud, fordi løgnen står larmende omkring sin årsag, så alle krummer tæer på vegne af den lilles kære røst, løgneren, der sidder omgivet af sin skare af tilhørere.

Troens genstand kan objektiveres, dvs. subjektet, som tror, rammes når troens genstand vakler og mister sin overbevisende karakter i det ydre.

Den troende vil gerne tro, og de troende varmer sig ved hinanden. Selv paven varmer sig ved det, at andre tror, dvs. ved de millioner af katolikker, der betaler til kirken for at få aflad for sine synder. Uden sine disciple og Vatikanet er det ikke sikkert, at paven var i stand til at holde fast i ret meget af det, som han hævder at gå ind for.

At komme den falske objektivitet til livs

Den falske objektivitet kan kommes til livs.

Det sker fx over de [frie kunstneriske bidrag til menneskehedens muligheder for at forstå sig selv](#) som kognitivt skabende væsener.

Grunden, til at især de [kulturkonservative](#) hader den rigtige kunst, er funderet i det grundforhold, at stor kunst går ind og bearbejder selve sanseligheden, dvs. de dispositioner, der også styrer fx de højrefascistiske former for religiøst og nationalt betingede former for selvforherligende, rigid og antagonistisk substantiverende tænkning omkring egen race, nationalitet og religiøst trosindhold.

De store religioner, fortidens kosmologier med deres antikverede ontologier centreret om det atidsliges patent på realitet, står der fortsat som den store fortælling i roden af de filosofisk og ontologisk ukvalificerede moderne iagttageres tilgang til sig selv og alt andet.

Epistemologi og ontologi, som man finder det formuleret i det moderne samfund, er fx fortsat dybt præget af græsk antikvit. Sandheden er af samme grund reserveret de patetiske forestillinger om det atidslige, uforanderlige, substantivt selvtilstrækkelige, den ontologiske dualismes substantiverende tænkning fx via selve modernismens erkendelsesteoretiske forbillede, den stok konservative Immanuel Kant.

Kritikken af den rene fornuft, som han formulerer den i sit hovedværk, bygger på antikkens opdeling af væren i to former for substans, problematiserer den muligvis, men er fundamentalt betinget af distinktionerne, de for "læren om det der er" helt afgørende semantiske strukturer, forudsætningerne for indikationsværdier som subjekt, objekt, tidslighed, atidslighed, timeligt, evigt, uforanderligt.

På samme måde som vor egen Søren Kierkegaard fortrænger han sine erfaringer omkring det skabende princip som tilhørende sit værk, fordi, som han opdager og afslører i "skematismekapitlet", så er indbildningskraften/det skabende princip med i erkendelsesprocessen. Og hvis sandheden i fundamentet er betinget af det, der er i forandring, dvs. hvis Gud så at sige er i maskinen, sit værk, så har det atidslige mistet sit patent på sandheden. Og da man er ude efter det absolutte, det der ikke kan være anderledes, det absolutte logisk entydigt deduktive værenshierarki, så må man benægte fakta, dvs. forandringen. Det gør man så aktivt ved at gå ind i det sociale med sin subjektive tro, funderet i sit eget digteriske sinds skabende kraft, dvs. via det, som man benægter eksplicit.

Løgnen er den rene fornuft iboende!

Det moderne samfunds akilleshæl ligger i "tolerancens paradoks". Der er religionsfrihed, og enhver er fritstillet i forhold til det at danne

sig sin mening om alt og det modsatte. Problemet er, at tolerancen er et paradoks, fordi den inkluderer tolerancen over for intolerancen.

Især højrefløjen inden for den danske presse har dyrket den principielle tilbedelse af retten til at sige alt om alle ved ensidigt at gå efter Islam.

På JP har Morten Uhrskov sammen med Flemming Rose formuleret deres "[uhrskovslogik](#)". Beskrivelsen af muslimer som udemokratiske har hvad de fundamentalistiske udgaver angår måske noget på sig, men ikke på en måde, der adskiller sig fra andre former for fundamentalisme, fx kristne korsriddere, Orban, Trump, Meloni og argentinske Milei.

Da Anders Breivik gik amok og dræbte 70 tolerante socialdemokrater på øen Utøya lød det lakonisk fra den danske højrefløjs side, at grunden til at han gik amok, var at man ikke havde været tolerant nok over for hans intolerance over for muslimer og indvandrere i det norske samfund, hvorfor hans kamp mod de fremmede ikke kunne komme til udtryk i det alt for socialdemokratiske samfund.

Den danske højrefløj var 100% tavs om det faktum, at Breivik var inspireret af den [især dansk formulerede antagonisme](#) over for folk fra Mellemøsten med islamisk baggrund.

Krigene i Afghanistan og Irak gik på daværende rigtigt dårligt, og den fri verdens erklærede krig for at udbrede demokratiet var en åbenlys katastrofe.

Reminiscenserne af det hele er den overlejlrede antagonisme mellem jøder og kristne på den ene side, stående over for de mange forarmede mennesker i det nordlige Afrika og i Mellemøsten. Vi har vore fundamentalister ligesom de har deres præsteskeber.

På DR kan man nu se, hvordan man sparker for længst åbne døre op for kritikken af den førte mellemøstpolitik med krige. Kritikken blev ikke fremført dengang, hvor den demokratisk forankrede kritik kunne have gjort en forskel.

Lige nu begår Israel krigsforbrydelser i Gasa og Libanon. Men mentaliteten, som erfaringen af krigen mellem Israel og den muslimske verden møder i den fri verden, er præget af fx JPs lange tradition for dæmonisering af Islam.

Den specifikt identificerende kritik af de mekanismer, der former det moderne samfunds kognitive adfærd, kan ændre på selv samme form for adfærd. Men den fremføres ikke de steder, hvor

fundamentalismen hersker, fx i de danske topstyrede kommercielle medier.

Markedsfundamentalismen ligger som et [realitetsprincip](#) i roden af deres performance og den kroniske kulturkonservatisme har kronede dage på især medier som Weekendavisen, B. og JP: Alle de andre medier, som er på "demokratistøtten", er ikke meget bedre, men farven, fundamentalismen, har en lidt anden lyd her!

Her på denne hjemmeside, der har arbejdsforskningen såvel forskningsarbejdet som sit eksplicite tema for opmærksomhed, og som samtidigt afslører nogle både sociale og individuelt eksistentielt funderede forudsætninger for tilgangen til temaet, handler det i udgangspunktet om at formulere og kvalificere beskrivelserne af temaer som sande.

Det at lade hjemmesiden bære sit navn, arbejdsforskning.dk, er i sig selv prætentivt!

Det er en ekstremt filosofisk opgave at kvalificere en beskrivelse som sand i videnskabelig forstand, dvs. det eksplicit at redegøre for ontologien i og bag alment tilgængelige ytringer. Der kommer langt ud over det, som den første arkitekt bag hjemmesidens programmering så for sig.

Det er langt mere end begrebsafklaring, altså langt mere end det, som den analytiske tradition og idealerne om leksikalsk viden inden for filosofihistorien bygger op om, fx som man finder det inden for den angloamerikanske analytiske position, hvor de rene semantiske øvelser hersker på en måde, der ikke tager højde for den realitet, som den nye dreng i klassen, AI, bringer med sig, og som nu er selve mesteren i den disciplin, der handler om de rene næsten helt løsrevne semantiske øvelser.

Steen Ole Rasmussen sammen med sin hund, Lulu, ca. 1967. Situationen er anstrengt, jeg kan mærke hundens uro i dens brystkasse, som jeg har i hænderne, min empati gælder både hunden og min far, der kæmper for at få det gamle fotografiapparat til at virke, så jeg, familiens ønskebarn, kan komme ind på papiret i en præsentabel udgave sammen med sin trofaste puddelhund.

Menneskets bedste ven, hunden, har et rigere følelsesliv, end den kunstige intelligens nogensinde vil få. Mennesket erindring står for en følelsesmæssig forankring i tilværelsen, som maskinerne, på trods af deres overlegenhed hvad de rene semantiske øvelser angår, aldrig kommer i nærheden af, fordi de er uden tid, rum og følelsesmæssig forankring.

Lulus tillid var total, som det fremgår af billedet, hvor mine hænder omfatter dyrets relative lille brystkasse. Jeg kunne mærke dyrets ophidselse, hvis der kom en fremmed lyd, eller hvis en af kattene kom for tæt på. Jeg kunne mærke dens tilstand i situationen på billedet, hvor vi betragtede min far, der havde arrangeret os i en irriterende klap-sammen stol foran en kridhvid væg mens koncentrationen gik på at få det gamle fotografiapparat til at klippe os ind på papiret. Min mor var stolt af den striktrøje, jeg havde fået på i dagens anledning. Den var stram om brystet, og den sugede alt skidt til sig, så når jeg savede og slep mine træskibe til ude i huggehuset, så fik jeg skæld ud for at have svinet mig til.

Dyret var i den grad ikke min falske objektivitet³, fordi hundens tilstand var dens egen i min bevidsthed. Der var ikke noget fremmed eller mytisk i Lulus liv, fordi jeg kendte dyret for godt. Selv om jeg følte med dyret, var det ikke i stand til at erstatte mit behov for at være noget for nogen. Jeg kunne manipulere med dyrets tilstand, fremkalde frygt, få det til at adlyde, give det belønning og velbehag og jeg gjorde det bevidst ud fra mine egne tilstande.

Da en nabo kom ind med Lullu, død og smurt ind i blod, lige efter at den var blevet kørt over, gav den mig sin sidste og største følelsesmæssige oplevelse. Det gjorde sindssygt ondt, at den var død!

Jeg genkaldte følelsen af sorg, da jeg engang manipulerede med min mor, på samme måde som professionelle skuespillere lever sig ind i en følelse, de har med sig fra deres rigtige liv, og som passer til en scene, de skal optræde i.

I en situation, hvor jeg havde svinet alt mit tøj til i mudder ved at køre rundt i en sæbekassebil sammen med klassens rod, min foretrukne legekammerat i 3 klasse og var på vej hjem på cykel, tænkte jeg på Lulus død for at kunne fremmane noget, der skulle ligne oprigtig anger og gråd. Min mor var nem, fordi hun så gerne ville tro på fortællingen mere end at leve livet. I den anledning fabrikerede jeg så en fortælling om, at nogle drenge fra Nr. Lyndelse havde tvunget mig ud i muddret på gårdspladsen, hvor vi legede alt imens jeg tænkte på Lulus blodige krop. Løgner blev serveret med tårerne drivende ned af mine fede drengekinder og min mor trøstede mig i stedet for at skælde mig ud for at have svinet mig til sammen med Torben, så jeg skulle have rent tøj på igen i morgen, når jeg skulle i skole. Hun var så træt af at vaske mit tøj hele tiden.

Erfaringen af det, at man står alene når man lyver, det faktum at man isolerer sig fra fællesskabet med sine forældre, når man lyver med et formål for øje, var lærerigt⁴. Det var så ensomt at lyve for sin mor og

³ I Philip Pullmans "Det gyldne kompas" er barnets identitet knyttet til et objektiveret dyr, der kan skifte form indtil 14 år. For mig var hundens virkelighedsopfattelse et faktum, et ydre faktum, som jeg kunne føle med, men som jeg i den grad ikke så som min egen, dvs. modsat det at være sammen med et menneske, man deler virkelighedsopfattelse med. Når medmennesket træder ind i rummet, som man opholder sig i, er man sammen på en anden måde end med et dyr. Der er noget i denne måde at være sammen på, som ødelægges via manipulationen, løgner. Du kan manipulere med en hund, men du kan ikke lyve over for det, du kan ikke ødelægge fællesskabet med et dyr, som du gør, når du lyver over for medmennesket.

⁴ Jeg blev dog ikke 100 % konsekvent i min adfærd med erkendelsen af at jeg isolerer mig fra medmennesket med løgner. Jeg ødelagde et forhold til en pige med løgn i 6. klasse, og en anden ødelagde muligheden for et fortroligt forhold med mig med sine manipulationer, da jeg var 21 og 22 år

far. Det var også ekstremt ensomt at fiske efter anerkendelse for et og andet, som min far kun eksplicit gav mig. Han var fløjtede ligeglad med, hvad jeg fortalte ham om mine bedrifter på boldbanen, for han så intet i det. Da jeg scorede kassen ved at løbe fra vores modspillere fra Nørre Lyndelse, var han bare kørt hjem. Sport var ikke ham. Og grunden til at jeg ikke rigtigt troede på det heller, og egentlig holdt op med at spille for alvor da jeg var 15, lå måske allerede i hans implicite underkendelse af mine kvaliteter på banen. Selv om jeg vandt en del selvværd i kraft af sporten, var det noget ydre, ikke rigtigt.

Misforholdet mellem tro og viden afslører sig nådesløst i relationen mellem de mennesker, der er noget for hinanden. Du kan smadre relationen til et andet menneske på et splitsekund med din distancerede manipulation med sandheden. Hvis du tilmed bliver taget i det uden at have, hvad der skal til for at krybe til korset, så er du fanget på det forkerte ben, isoleret om din løgn.

Løgner og den manglende klangbund for anerkendelse larmer afslørende for sandheden.

Bevidstheden om det er forsøgt formidlet mangfoldigt i litteraturen og kunstens verden. Forståelsen for budskabet må finde klangbund i erkendelsen, den ontologiske forankring.

Billedet af mig og min hund bragte mig på sporet af det på en måde, der afslører, at jeg ikke bare er en sprogmaskine, at jeg er mere end blot og bar semantiske øvelser.

Det er livet med dets rigtige tilstande, der udgør ontologien, læren om det der er i modsætning til de blot og bar semantiske øvelser eller kun [politiske udtalelser](#). De autentiske tilstande kan heller ikke måles på markedet eller via demokratiske processer.

gammel. Den eksplicite løgn er sammen med den falske objektivitet dybt destruktiv for det menneskelige fællesskab.